

Dovolujeme si Vám nabídnout

představení divadelní hry
kubánského exilového autora
uvedenou v **české premiéře**

Eduardo Manet

Lady Strass

režie Karel Purkar • hrají Jitka Kulhanová, Petr Dušek / Jar. Janus
Jan Pospíšil • scéna Karel Purkar • světla Pavel Rezek
zvuk Emil Staněk • kostýmy Helena Dušková, Martina Fikáčková

Hru uvádí divadelní spolek Tyl Říčany ve spolupráci s Městským kulturním střediskem.

Autor o hře

Myšlenka hry je inspirována skutečným příběhem. Kdosi mi vyprávěl o tetičce irského původu, která prý žije v Rosariu nedaleko uruguay-ských hranic, zavřená v troskách nádherného, chátrajícího sídla za zatlučenými okny a dveřmi. Přátelé a členové rodiny jí pravidelně přinášejí bedničky s jídlem a spouštějí je dolů sklepním otvorem. Mezi lidmi zvenčí a la emparedada se zřejmě vytvořil jakýsi rituál. Stará dáma tak žila už dest let. Byla velice šťastná, jasné myslí a klidná. Později, cestou do Britského Hondurasu, jsem uviděl prázdný dům, jehož okna i dveře byla zabedněna zkříženými prkny. Byla tam prý spáchaná vražda a dům byl už dlouho neobydlený.

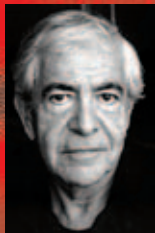
Ale... může to někdo s jistotou tvrdit?

Forma této hry je inspirována tancem ve třech (pas de trois) klasického baletu. Na jevišti vcházejí tři herci a postupně zaujmají střed jeviště. Budou „tančit“ sólově, v páru, ve třech. Budou k sobě navzájem pozorní a budou respektovat krizové okamžiky každého jednotlivce.

Tato hra je celovečerní představení v délce trvání 2 hodiny včetně 15 min. přestávky na klasickém kukátkovém jevišti.

Eduardo Manet

Navzdory Manetovým působivým úspěchům, které trvají již přes polovinu století, zůstává tento mimořádně talentovaný kubánsko-francouzský autor relativně neznámý. Má mnohostranný záběr dynamického dvojjazyčného spisovatele.

Dramatik a romanopisec, divadelní a filmový režisér se narodil roku 1930. Byl vůdčí osobností v kulturním dění Kuby i Francie. Působil jako součást kubánské komunistické elity až do rozchodu s ní v roce 1968, po sovětské invazi do Československa.

Od té doby žije ve Francii. Jeho práce měly mezinárodní ohlas: byl nominován na cenu Goncourt, a byla mu udělena mimořádná cena Goncourt pro mladého autora. Jeho romány a hry byly přeloženy do jedenadvaceti jazyků. Nicméně Manetova práce, byla často přehlížena a to jak francouzskými tak americkohispánskými kritiky, právě kvůli jeho ojedinělé pozici latinoameričana píšícího ve francouzštině. Napsal sedm románů, všechny francouzsky, které přesto typicky zrcadlí kubánské zkušenosti. Svůj pohled zaostřuje na multikulturalismus, postmodernu, metadivadlo, a komedii.

Z agenturní zprávy z 24.4.2003

Protestující „Novináři bez hranic“ byli zbiti úředníky kubánského velvyslanectví.

Asi deset reportérů bylo napadeno poté, co velvyslanec odmítl přijmout dopis požadující propuštění 26 novinářů, kteří byli v poslední době uvězněni až na 27 let. Kuba nyní předstihuje Eritreu, Barmu a Čínu, ve vězňech největšího počtu novinářů na světě.

Demonstranti nosili transparenty „Kuba = vězení“ a s citátem jednoho z uvězněných novinářů Raula Rivery: „Já nekují pikle, já píšu.“

Mezi těmi, kdo přišli vyjádřit podporu uvězněným novinářům byli kubánští spisovatelé Zoe Valdés a **Eduardo Manet**, španělský dramatik a filmař Fernando Arrabal, francouzský filmový režisér Romain Goupil a francouzský romanopisec Pascal Bruckner.

„Novináři bez hranic“ také poslali dopis 18. dubna 2003 francouzskému ministru zahraničí Dominique de Villepinovi, ve kterém kritizují Francii, za její politiku vůči Kubě, ke které se chová jako k jinému státu mimo Evropskou unii. Vytváření bližších vazeb mezi EU a Kubou by mělo být podmíněno mnohostrannou demokracií a základními svobodami. Žádali v něm ministra, aby vstoupil ve spojení s disidenty a jejich rodinami a poskytl jim větší podporu. Vyzývali také několikrát EU, aby nevstupovala do ekonomických vazeb s Kubou až do té doby, kdy novináři budou propuštěni.

Kubánská vláda využila hrozící invazi USA do Iráku ke spuštění bezprecedentní vlny represí 18. března 2003. Zatkli téměř 80 disidentů, včetně 26 nezávislých novinářů, a obvinili je z podkopávání státu, „nezávislosti a územní celistvosti“ ve spolku s Americkou zájmovou sekcí (diplomatická reprezentace) v Havaně. Byli uvězněni na 6 až 28 let. Všechno proběhlo před fingovanými soudy, tajně, ve velké rychlosti, bez práva na obhajobu a s přípravnými důkazy.

Před 18. březnem, byli již čtyři novináři ve vězení. Skoro 60 nezávislých novinářů bylo přinuceno odejít do exilu od roku 1995 poté, co byli denně pronásledováni úřady.

O souboru

První archivní zmínka o říčanských ochotnících pochází z roku 1850. V roce 1922 byl založen nynější divadelní spolek Tyl. Od roku 1950 je jediným amatérským divadelním souborem ve městě. V šedesátých letech se zvedala umělecká úroveň inscenací tak, že roku 1967 soubor poprvé postoupil na národní přehlídku Jiráskův Hronov. Z této doby jsou inscenace Drahomíra, Než kohout zazpívá, Ryba ve čtyřech aj. Po roce 1989 několik mladých herců pod vedením Karla Purkara nastudovalo hru Noc vrhů José Triany, se kterou hostovali v německém Lorrachu. Na krajské přehlídce v Rakovníku obdržel Karel Purkar cenu za režii této hry. Po tomto úspěchu uvedl spolek hru V tomto domě spal Bůh, kterou si získal sympatie říčanského publika a dále inscenaci Zdaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo. O rok později se ke spolku přidala skupina mladých lidí, která se začala věnovat pohádkám a hned s první – Moudrá ševcová – slavila úspěch. Významným počinem byla inscenace polského autora Jana Lettera Zeď. Poté soubor nastudoval hry: A. Casona – Sebevraždy na jaře zakázány, Horia Lovinescu – Hra o životě a smrti v popelové poušti, Přemysl Rut – Sen a naposlady Harold Pinter – Milenec a Lawrence Ferlinghetti – Oběti amnézie. Soubor vystupoval na mezinárodní přehlídce v Praze a byl pozván na přehlídku do Tunisu.

Kontakty

Karel Purkar
Široká 28
251 01 Říčany u Prahy
tel.: 606 55 77 92

Jan Pospíšil
Pod Slovany 4
128 00 Praha 2
tel.: 606 69 09 89
jan.pos@volny.cz

